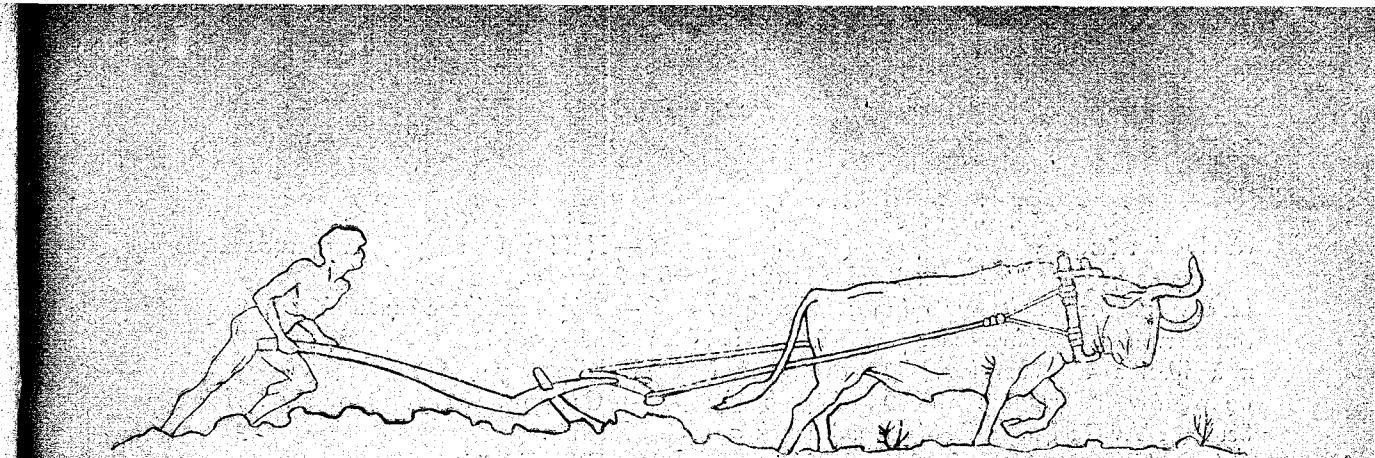

Η ΠΟΙΜΕΣΙΣ ΤΟΝΙΖΟΥΣΑ ΕΑΡΙ-
ΝΟΝ ΑΣΜΑ — ΥΠΟ Ν. ΓΥΖΗ

ΠΑΝΔΑΘΗΝΑΙΔΑ

ΔΥΟ ΘΥΕΛΛΕΣ

ΕΤΟΣ Τ' 31 ΙΑ-
ΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

Βυθισμένος άκομη στής σκέψεις δύ Πρέκας, και βλέπωντας κάποτε χωρίς νὰ θέλῃ τὰ σίδερα τῆς γραμμῆς, ποῦ σάν νὰ τὰ ξετύλιγε στὸ τρέξιμό του δύ τροχιόδομος, έφθασε στὸ Φάληρο. "Ανεμος φυσοῦσε, και δύ οὐρανὸς εἶχε γεμίσει σύννεφα μαῦρα. Ή θάλασσα μὲ βουνὸν κυλοῦσε τὰ κύματά της στὴν ἀμμώδη παραλία. Τίναξε τῆς σκέψεις για νὰ ζητήσῃ τὸ σπίτι, ποῦ δχι καλὰ θυμόταν. Καθὼς χτυποῦσε τὴν πόρτα, μιὰ σιδερένια καγκελωτή, στράφηκε καὶ κύταξε τὸ πέλαγος.

Πέρα μακριὰ ἔνα πανί κόκκινο βάρκας, ἐπλεες χωρίς νὰ φαίνεται αὐτῆ, σάν σκούφος κόκκινος παλιάτσικος βαλμένος σὲ κάποια ἀφανῆ κεφαλὴ στραβά.

"Ακουσε νὰ ἔχωνται νὰ ἀνοίξουν. Ήταν τώρα δικηρή ύπηρετρια ἡ ἀδύνατη, μελαχροινή, καθαρούντυμένη, μὲ τριανταφυλλὶ φόρεμα. Τῆς φοροῦσαν και μιὰ σκουφία ἄσπορη στὸ κεφάλι. Τὸν γνώρισε καθὼς τὸν εἶδε μέσα ἀπ' τὰ κάγκελα.

— "Α! δύ κύριος Πρέκας!

Τοῦ ἀνοίξε γρήγορα και ἐνῶ άκομη ἔσπρωχνε μὲ τὸ ἔνα χέοι τὴν βαρειὰ πόρτα, τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν μᾶς θυμηθήκατε πάλι, κύριε Πρέκα;

Μιὰ φορὰ οὔτε λέξι ἔβγαζε τώρα δι γλωσσίσσα τῆς πῆρε δρόμο.

Τὴν δώτησε διν εἰνε μέσα οι κύριοι τῆς, και καθὼς μιλοῦσε, παρατήρησε ὅτι αὐτῆ εἶχε γείνει νοστιμούλα και τὸ χρῶμα τῆς δὲν ἦταν τόσο μελαχροινὸ δπως ἄλλοτε.

Μέσα ἦταν μόνον δι κυρία 'Ανθή δι κύριος Πουλίκας και δι κύριος Γηλάδης εί-

χαν βγῆ ἔξω, δὲν θὰ ἀργοῦσαν δύμως νὰ γνώσουν. Ή θειὰ εἶχε πονοκέφαλο και ἦταν πλαγιασμένη δλη τῇ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι!

Και δι δουλίτσα τὰ εἶπε αὐτὰ δλα σχεδὸν μὲ μιὰ ἀναπνοή.

"Επειτα, βλέπωντας τὸν Πρέκα νὰ μένῃ ἀκίνητος, σκεπτικός:

— Ή κυρία θὰ σᾶς περιμένη γιατί δὲν ἔξηλθε.

Και τὸ «ἔξηλθε» τὸ εἶπε σὰν νὰ γεννήθηκε και βγῆκε ἀπ' τὰ μπροστινά της δοντάκια.

Προχώρησε μέσα στὸν γεμάτο βότσαλα δρομίσκο. Εἶδε λουλούδια, βιολέτες, γαρύφαλα, κάτι μὲ μενεξεδένια χρῶμα, ἄλλα, ἄλλα... πουν νόμιζες πῶς τραγουδούσαν δλα μαζί και πῶς τὸ τραγούδι των ἦτον δι μυρούδια, ποῦ ἔχυναν.

Η καφδιά του χτυποῦσε ἀνήσυχα.

"Ακουσε τὴ δουλίτσα νὰ λέγη πίσω του σιγά.

— Κύριε Πρέκα!

Στράφηκε.

— Όρίστε!

Και τοῦ προσέφερε ἔνα γαρύφαλο. Τὸ πῆρε, και καθὼς αὐτῆ ἀνοιγε τὴν δεύτερη πόρτα τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Άνεβηκαν μιὰ πλατειὰ μαδμαρένια σκάλα και βοέθηκαν σ' ἔνα διάδρομο, ποῦ τὰ σανίδια του λαμποκοπούσαν κοκκινωπά.

Τὸν ἀφήσε στὴν αἴθουσα τῆς ύποδοχῆς.

"Ακουσε τὴν καρδιά του, ποῦ χτυποῦσε δυνατά.

— Μπά! ἔκανε θυμωμένος και τὴν βίασε νὰ μὴ χτυπᾷ ἔτσι.

Η σκέψη ποῦ εἶχε, νὰ φερθῇ τῆς 'Ανθῆς

ήδονή καὶ τὸ δόπιον θὰ αἰσθάνθηκε πᾶς διώγμένος ἄγγελος καὶ παρασύρθηκε ἀπ' αὐτό. Τρόμαξε ἔξαφνα, γιατὶ εἶδε νὰ ἔχῃ ἐπιθυμία νὰ πέσῃ καὶ αὐτή!

Οὐλαῖς εἶχαν κρυφή ἀπὸ τὴ βροχὴ σὰν ἀπὸ κούρτινα, μιὰ αὐλαία ἀπὸ μυριάδες λουριά. Τὰ νερὰ θολά, βιαστικὰ ἔτρεχαν. Μιὰ βουνὴ ἔρχόταν ἀπὸ μακριὰ καὶ φαινόταν νὰ ὑψώνεται σὰν βουνὴ ἄλλης μάχης στοιχείων μακρινῆς! Ο κεραυνὸς ἀκούγότανε κάποτε νὰ μυκάται σὰν τέρας, ποῦ φωλιάζει στὰ σύννεφα, ποῦ τὸ σῶμα του εἶνε ἡ φωνή του καὶ τὸ δόπιον βγαίνει κρεμασμένο, πιασμένο στῆς λουριδες τῆς βροχῆς καὶ τρέχει ἀπλόνωντας τὸ σῶμα καὶ ζητῶντας τροφή!

Εἶχε σκοτεινάσει, καὶ ἡ ἀστραπὲς φωτίζαν τὴν καλύβα σὰν νὰ περνοῦσαν δάιμονες φυγάδες καὶ μὲ ἔνα ἄνοιγμα καὶ κλείσιμο τῶν φτερῶν τους γρήγορο νὰ χανόντανε στὸ χάος!

Αὐτὸς ἐβίαζε τὸν ἁντό του νὰ προσηλωθῇ στὴ θύελλα καὶ δχι στὴν Ἀνδή.

Τὸ κατώρθωσε, λίγο δῆμος καὶ ἔμοιαζε ἔτσι μὲ τὰ δεμένα ἀερόστατα, ποῦ ἐνῷ εἶνε στὰ σύννεφα, κρατιοῦνται καὶ ἀπ' τὴ γῆ, γιατὶ αἰσθανότανε τὸ ἔνα μέρος νὰ εἴνε δεμένο μὲ τὴν Ἀνδή, τὸ ἄλλο νὰ ὑψώνεται στὴ θύελλα!

Ἐξαφνα ἔγεινε μιὰ μεγάλη λάμψι καὶ μιὰ βροντὴ! Ὁλη ἡ καλύβη ταράχθηκε σὰν ζωντανὸ πρᾶμα, στὴ φωνή τέρατος!

Αὐτὴ ἔπεισε στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἐσφιξε καὶ τὴν κράτησε. Ἄλλα μὲ τὴν βροντὴ αὐτὴ σὰν νὰ τελείωσε κάποια πάλη, σταμάτησε ἡ βροχὴ ἡ δυνατὴ καὶ ἔγεινε ἡ συγχία.

Συνῆλθε λίγο, τοῦ ἐφάνη κάτι νὰ τὸν ἐβλεπε! Προσπάθησε νὰ ῥίξῃ αὐτὸ ποῦ τὸν κυριαρχῶντας.

— Πέρασε! τῆς εἶπε. Αἰσθάνθηκε ὅλο τον τὸ σῶμα νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ζητᾷ νὰ πέσῃ μέσα σ' ἔκεινο ποῦ δὲν ἥθελε τόσο, καὶ τόσο ποθοῦσε!

Αὐτὴ σήκωσε τὰ μάτια βαριὰ σὰν ἀπὸ βαθὺ γλυκὸ ὑπνο, ποῦ ἐπανάφεραν στὸν Πρέκα τὴ θύελλα, τὴν πλημμύρα τῆς τρελῆς ἡδονῆς!

Εἶδε τὴ βροχὴ νὰ πέφτῃ λεπτή, λεπτή.

— Κρῖμα! εἶπε, καὶ μὲ μιᾶς τὸν κύταξε γελαστά.

‘Ακόμα ἦταν κοντά του καὶ σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του, ἄλλα δὲν τὴν ἐσφιγγε, τὴν κρατοῦσε. ‘Ελυσε τὰ χέρια του καὶ κύταξε ἔξω.

— Κυτάτε πλημμύρα!

Μὲ μανία τώρα ἐπνιέσε τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν

ἐπιθυμία ποῦ αἰσθάνθηκε νὰ τρέχῃ μέσα του σὰν κάτι ἔνο, ποῦ ζητοῦσε νὰ τὸν κυριαρχῆσῃ:

— Εἶνε ἄλλον!

Καὶ μεταχειρίσθηκε τὴ λέξι αὐτὴ γιὰ μαστίγι!

Βγῆκαν ἔξω.

Ο οὐρανὸς εἶχε χάσει τὴ μαυρίλα του καὶ ἔβγαζε ἔνα φῶς.

Αὐτὴ σήκω τὸ φόρεμά της καὶ τὸ ἐσφιξε στὸ σῶμα της καὶ ὁ Πρέκας εἶδε τὸ καλίγραμμο σῶμα, τὸ εὐπλαστο, νὰ φαίνεται καλά. Ἐρριξε τὰ μάτια ἄλλον, χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ μιὰ χαρὰ νὰ τοῦ λέγῃ.

— ‘Αν θέλω, εἶνε δικό μου!

Τὸν ἔπιασε πάλι ἀπὸ τὸ χέρι. Βάδισαν σιωπῆλοι λίγο. Αὐτὴ πρώτη μύλησε.

— Ξέρεις τὶ σκεπτόμουνα; Σὰ μικρὸ παιδί!..

Νὰ εἴμεθα μόνοι σ' ἔνα μικρὸ ἔρημο νησί!..

Τοῦ τὰ ἔλεγε μὲ γέλιο καὶ, μέσα στὴν νύχτα ποῦ ἀρχιζε, τὰ μάτια της εἶχαν ἔνα ἄγνο, παιδικὸ καὶ ἐδωτικὸ μάζι:

‘Επέρασε πάνω ἀπὸ ἔνα λακκίσκο γεμάτο νερό.

— Τί λές; Ήθελες νὰ ήσουν καὶ σύ; Τὸν δύντησε.

— Τὸ δύντε!

Τοῦ ἐσφιξε τὸ χέρι. Βάδισαν πάλι σιωπῆλοι πατῶντας στὰ νερὰ καὶ προσέχωντας στὸν λακκίσκοντας.

Πλησίαζαν στὸ σπίτι. ‘Ενα φανάρι φάνηκε νὰ φωτίζῃ πέρα στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Πάλι αὐτὴ μύλησε.

— Δέ μου λές, Θρασύβουλε; Θὰ σὲ δύντησε! Μὰ θὰ μιῆς πῆς δῆμος!.. Αγαπᾶς καμμιά;

Τὸ χτύπημα ἦτο ίσιο, ἄλλα μὲ τέχνη.

— Ναί, ἀγαποῦσα!

— Τί, δὲν τὴν ἀγάπης πιά!

— ‘Οχι αὐτό, ἄλλα ἡ ἀγάπη μου μετεβλήθη σὲ σεβασμό, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἀνήκει πιὰ στὸν ἁντό της!

— Πῶς; Πῶς; Γιὰ πές το καλά;

Τὸ χέρι της τὸν ἄφησε.

— Η κόρη ἔκεινη παντρεύθηκε καὶ ἀνήκει σὲ ἄλλον!

— Αὐτό; Καὶ γὰρ νόμισα τίποτε ἄλλο! Λοιπὸν ἄμα παντρευθῆ μιὰ κόρη, χάνει τὸ ἐγώ της, τὸν ἁντό της, καὶ μπαίνει στὴ γραμμὴ τοῦ σκυλιοῦ, τοῦ γατιοῦ;.. ‘Η ὑπάρχει μιὰ σκλαβιὰ κρυφή, ἀς τὴν ποῦμε, ποῦ λειτουργεῖ κανονικά!.. Μιλᾶς σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ἀγορὰ καμμιᾶς ἀγελάδας ἡ ἐνὸς ἀλόγου! ἡ γιὰ κανέναν ἀράπη τοῦ καιροῦ τῆς σκλαβιᾶς!..

— Κυρία!..

Αὐτὴ ἄφησε τὸ γελαστὸ ποῦ εἶχε, καὶ φάνηκε θυμωμένη. Στάθηκε.

— ‘Ακου, κύριε Πρέκα! Δὲν ἀνήκει εἰς ἄλλον ἡ κόρη ποῦ παντρεύεται, παρὰ στὸν ἑαυτόν της! Ο καιρός, ποῦ ἦταν σκλάβα ἡ γυναῖκα μὲ τὸ φυτύκιο δνομα συντρόφου ἡ δτι ἄλλο θέλεις, χάθηκε πιὰ κεῖνος ὁ καιρός, καὶ ἡ γυναῖκα εἶνε ἀνθρωπος καθὼς ἐσύ! Πάει ὁ καιρός ποῦ σκότωνε ὁ ἄνδρας τὴ γυναῖκα του, γιατὶ τὸν ἀτίμασε, καὶ ἀς ἔκανε αὐτὸς ἔνα σωρὸ ἀτιμίες, χωρὶς νὰ τολμᾶ ἡ γυναῖκα του νὰ μιλήσῃ! Πάει ὁ καιρός ἔκεινος!. Τώρα ηρθε ἄλλος καιρός ποῦ ὅταν ἡ καρδιὰ δὲν θέλη τὴ συντροφιὰ αὐτή!

— Προχωροῦσε σιγά.

— Οχι, δχι! δὲν ἔπρεπε νὰ πάη πιά, πρέπει νὰ φύγῃ! Τοῦ ηρθαν στὸν νοῦ τὰ λόγια της.

— .. ‘Αν ἡ καρδιὰ δὲν τὸν θέλη, δὲν θέλη τὴ συντροφιὰ αὐτή..

Καὶ εὔρισκε δίκαιο σ' αὐτὸ σὸν νὰ τὸ ἐβλεπε νὰ κινήται ζωντανό, ἄλλ' ὅμως αὐτὸς προτιμοῦσε, εἶχε κάτι ἄλλο, ποῦ νόμιζε καλλίτερο! Αὐτὸ δὲν λεγότανε δίκαιο, δὲν ἦταν δίκαιο, λεγότανε καθῆκον! Αὐτὸ ίσα ίσα ἔλεγε, νὰ ἀντιστέκεται κανεὶς στὸ δίκαιο ἔκεινο καὶ νὰ ὑπομένῃ! Καὶ εὔρισκε σ' αὐτὸ πιὸ ἀνθρώπινο, καὶ ἀς τοιχειαζότανε περισσότερο θάρρος γιὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ!

— Οχι, δὲν θὰ πήγαινε πιά, θὰ ἔφευγε ἀπ' τὴν Ἀνδήνα!..

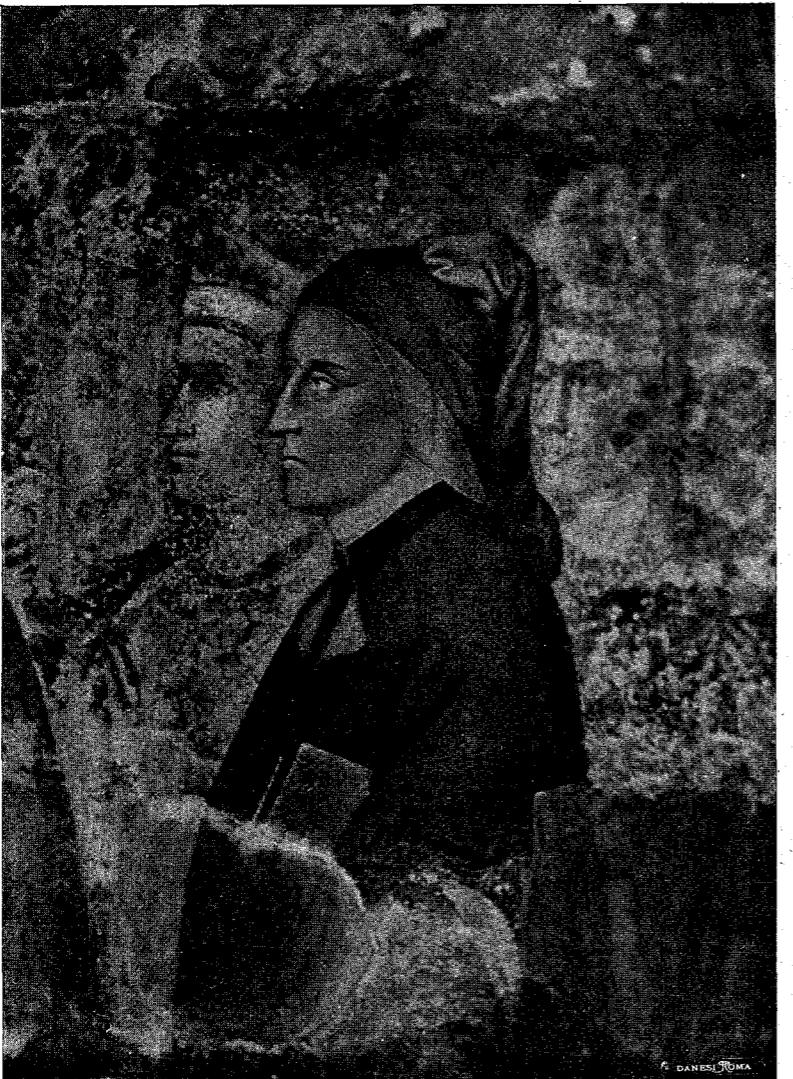
Στὸ φανάρι τῆς γωνιᾶς στάθηκε ἀπὸ κάτω. Η πάλη ποῦ γινότανε μέσα του, τὸ κτύπημα τὸ δυνατὸ ποῦ ἔδινε στὴς αἰσθήσεις του, στὸν ἔρωτά του, ἡ ἀπόφασι ποῦ ἔλαβε, ἔπρεπε σὲ κάτι νὰ ξεπάσῃ, καὶ ξέσπασε σὲ δάκρυα.

— Εκλαψε.

— Η βροχὴ ξαπολοινθοῦσε κ ἔπειτε λεπτὴ λεπτή, λέξεις καὶ κεντοῦσε στ' ἀπλωμένα γερά, σὰν σὲ λαμπερὸ μαῦρο μεταξινού σφασμα, κύκλους, ἀνθή!..

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ο ΔΑΝΤΗΣ — ΕΚ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΓΚΙΟΤΤΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙΝ ΤΟΥ ΔΑΝΤΕ

Φίλε κύριε Μιχαηλίδη,

Σάς στέλλω τὸ Πέμπτον Ἀσμα ἀπὸ τὴν μετάφρασίν μου τῆς «Κολάσεως» τοῦ Δάντε, τὴν δόπιαν δημοσιεύουν τὰ «Ηλύσια», χωρὶς σχόλια, διότι χωρὶς σχόλια τὴν δημοσιεύω.

Θὰ μοῦ ἥτο εὐκόλον νὰ συνοδεύω τὴν μετάφρασίν μου μὲ τὴν μετάφρασίν μᾶς ἐκ τῶν πολλῶν μελετῶν περὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ ἔργου του, τὰς δόπιας ἔχραψαν οἱ ἄπειροι σχολιασταὶ του Ἰταλοὶ καὶ ἔνοι, δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως διότι ἀμφιβάλλω ἀν καμιά ἀπὸ δῆλας αὐτὰς θὰ ἥτο ἵκανη νὰ διδηγήσῃ τὸν Ἐλληνα ἀναγνώστην μέσα εἰς τὸ μαγεμένον παλότι τοῦ μεγαλειτέρου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ πρωτοτυπερού τῶν αἰώνων

Ἐνόμισα, διτὶ διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν ἀναγνώστην δόσον

τὸ δυνατὸν ἄμεσον καὶ ἀνεμπόδιστον τὴν καθαρὰν ποιητικὴν ἐντύπωσιν, ἐπερπετε νὰ ἀνατληρώσω μὲ τὴν σαφήνειαν τῆς ἀποδόσεως, τὴν σχολαστικὴν ἔργασίαν τοῦ σχολιαστοῦ ἐφ' δόσον τοῦτο ἥτο δυνατόν.

Διὰ ποίων μέσων ἐπεδίωξα τὸν συστόν αὐτόν, μὲ δῆλην τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν συνοχὴν τοῦ κειμένου, ἀπόκειται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐκτιμήσῃ. Προσεπάθησα νὰ δώσω μίαν ἀπόδοσιν τοῦ κειμένου ποιητικὴν καὶ οὐχὶ σχολαστικήν. Διὰ τοῦτο ἀπέφυγα τὸν κατά μέρος σχολιασμὸν τοῦ κειμένου, καὶ ἐπιφύλασσομαι εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεως νὰ δώσω σύντομον ἰστορίαν καὶ ὑπομνηματισμὸν εἰς τὰ ἀπαραίτητα ἰστορικὰ σημεῖα δι' ἓν ἐκαστον ἄσμα ἴδιαιτερως.

Ἡ γλῶσσα τὴν δόπιαν μετεχειρίσθη, εἰνε ἡ ζω-

τανὴ γλῶσσα τοῦ ἔθνους, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ καθετὶ σχετιζόμενον μὲ τὸν ἔφιλατην τοῦ λεγομένου γλωσσικοῦ ζητήματος

Ἐίνε ἔκτος ἀμφιβολίας, διτὶ ἀπὸ τὰ τρία μέρη τὰ δποῖα ἀποτελοῦν τὴν Θεῖαν Κωμῳδίαν, ἡ Κόλασις εἶνε τὸ ὁραιότερον. ὅπως ἀπὸ ὅλην τὴν Κόλασιν τὸ ἐπεισόδιον τῆς Φραντζέσκας τοῦ Ρίμινι εἶνε τὸ ποιητικότερον.

Ο Δάντε κι' ὁ Βιογίλιος κατεβαίνουν εἰς τὸν δεύτερον κύκλον τῆς Κολάσεως. Ο Μίνως, ὁ ἀρχαῖος νομοθέτης τῆς Κορήτης, στέκει εἰς τὴν εἰσόδον, κρίνει τὰς ψυχάς, καὶ διέζει τὴν ποινήν των. Εἰς αὐτὸν τὸν κύκλον μένουν οἱ μοιχοί, τοὺς δόπιους βασανίζει ἡ φοβερὰ ἀνεμοχάλια τῆς Κολάσεως. Ἡδῶ ὁ Δάντε εὑρίσκει τὴν Φραντζέσκα τοῦ Ρίμινι, ἡ δόπια τοῦ δημιγείτα τὴν ίστοριαν τῆς δυστυχησμένης ὀγκάτης τῆς. Τὰ ἔργα τῆς φαντασίας, λέγει ὁ Φώσκολος, φαίνονται ἔργα μαγικά, ὅταν ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ πλάσμα εἰνε τόσον καλὰ μαζὶ ἀφομοιωμένα, ὥστε νὰ μη ἔχει φρίζονται, καὶ τότε ἡ ἀλήθεια πηγάζει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ πλάσμα ἀπὸ τὴν ἴδιαν κόπην της ἀναράθη.

Ἄλλ' ὅπου τὸ πᾶν εἶνε ἴδιαν μόδος δὲν ἔγιζε τὴν καρδίαν, διότι φάνεται ἔνον πόσις τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μας, καὶ ὅπου πάλιν τὸ πᾶν εἶνε πραγματικότης δὲν διεγείρει τὴν φαντασίαν μας, διότι δὲν δοσίζει μὲ πλάνην καὶ μὲ κάτι νέον τὴν ἀναράθην καὶ ἀχάριστην ζωήν μας.

Ο Δάντε εἰς τὸ ἐπεισόδιον τῆς Φραντζέσκας ἔβιλε ὅλην τὴν τέχνη του διὰ νὰ ἔξειγενίσῃ καὶ ἔξιδανικεύσῃ τὸ πάθος, τῆς ὄμορφης καὶ νεαρᾶς ἔρωτες νησί, ίσως δι' εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν πατέρα τῆς, διὸ ποιος ὑπῆρξε ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ μεγαλείτερος εὐεργέτης του, καὶ τὸ κατώρθωσε τόσον καλά, ὥστε ματαίως θὰ ζητησωμεν, ὅχι εἰς τὴν Κόλασιν, ὅχι εἰς τὸ Καθαρτήριον ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Παράδεισον, πλάσμα εὐγενέστερον καὶ μὲ τὴν ἀδειῶν τοῦ χριστιανοῦ ποιητοῦ καὶ τῶν ὑπερχριστισμῶν σχολιαστῶν του, ζευγος εὐνυχέστερον ἀπὸ τὴν Φραντζέσκαν καὶ τὸν ἄχωριστὸν της.

Γράφει ὁ Δάντε εἰς τὸ «Συμπόσιον» του διτὶ ὁ νέος πρέπει νὰ εἶνε ἐντροπαλός· ἡ ἐντροπὴ αὐτὴ συνίσταται ἀπὸ θάμβος, αἰδὼ καὶ συστολῆς.

Ἡ ἐντροπὴ αὐτὴ εἶνε μία ἀποστροφὴ τῆς ψυχῆς διὰ κάθε τι βάναυσον καὶ χυδαῖον, ὅπως βλέπομεν εἰς τοὺς νέους καὶ εἰς τὰς εὐγενεῖς γυναικας, τῶν δοπιῶν τὸ πρόσωπον βάφεται μ' ἐκεῖνο τὸ ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς. ὅχι μόνον δταν φέροντα πρός ἀσεμνον τινὰ πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ δταν ἀσεμνος σκέψις διέλθη ἀπὸ τὸν νοῦν των.

Καμμία πρόξεις δὲν εἶνε τόσον χυδαία δσον ὅταν λέγεται. «Ἐνας εὐγενής, ποτὲ δὲν λέγει λέξιν, τὴν δοπιῶν δὲν θὰ ἔλεγε μια γυναικα ἀπὸ ἐντροπήν.

Ἡ συστολὴ εἶνε ἔνας φόβος ἀτιμώσεως διὰ σφάλμα τὸ δοπιῶν διεπράξαμεν.

«Ἡ Φραντζέσκα ἔχει ὅλας αὐτὰς τὰς ἀφετάς καὶ διὰ τοῦτο μᾶς εἶνε συμπαθής.

Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἡμέλησα νὰ χαλάσω αὐτὴν τὴν ἀρμονίαν μεταφράζων τὸν στίχον:

Galleotto fu il libro e ch' lo scrisse,

οὔτε μὲ τὴν κατὰ λέξιν μετάφρασιν μερικῶν μεταφραστῶν, ὅπως:

Καὶ Γαλεότος ἔγεινεν ἡ βίβλος καὶ ὁ γράφας οὔτε:

Galleotto τὸ βιβλίον κι' δπου τόχει γράψῃ

ἡ δοπιά καταντᾷ ἔνα ἄκαρδον καὶ ἀκατανόητον λογοπαίγνιον, πολὺ δὲ ὀλιγάτερον μὲ τὴν χυδαίαν ἀπόδοσιν:

Προαγωγὸς ἦν δὲ τὴν βίβλον γράψας.

διότι αὐτὸν τὸ «προαγωγός» δσον καὶ δὲν τὸ ἔχῃ δ μεταφραστὲς ἀποστειρώσει εἰς τὸν κλίβανον τῆς καθαρευούσης, μένει πάντοτε κάτι πολὺ βάναυσον εἰς τὰ ἀβράχειλη τῆς ὄμορφης Φραντζέσκας, ἡ δοπιά, χαμηλόβωντας τὰ ἀπὸ δάκρυα υδωριμένα μάτια της, λέγει:

«Καὶ πιὰ δὲν ἐδιαβάσαμεν ἐκείνη τὴν ἡμέρα».

Δεχήτε σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητὲ κύριε, τοὺς φιλούς χαιρετισμούς μου.

Πειραιεὺς 19 Ιανουαρίου 1906.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΕΜΠΤΟΝ

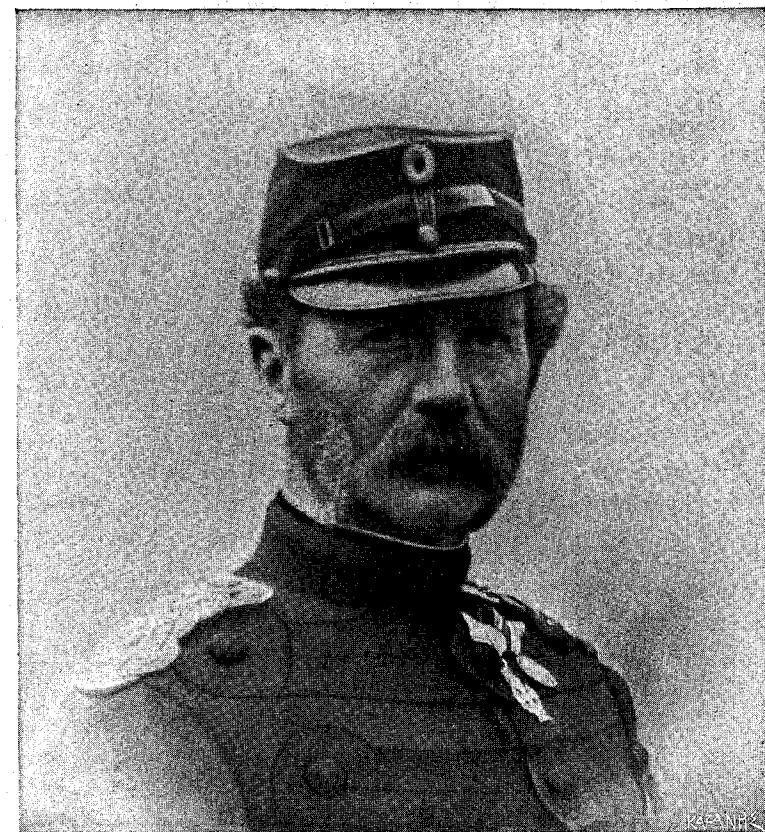
*Ἐτοι λοιπὸν κατέβηκα στὸν δεύτερο τὸν κύκλο,
Ὀποῦ δοσον εἶνε πιὸ στενὸς ἀπὸ τὸν παραπάνω
Τόσο πιὸ μαῦρα βάσανα κεντοῦν τοὺς κολασμένους.
Τὰ δόντια δὲ Μίνως τρίζοντας τὴν εἴσοδο φυλάει,
Ξετάζει τάμαροτήματα, κρίνει καὶ στέλνει, ὅπως
Μὲ τὴν οὐρά τον τυλιχθῇ. Θέλω νὰ πῶ, πῶς δταν
Ἡ κακογέννητη ψυχὴ μπροστὰ σ' αὐτόνε φθάσῃ
Ξεμολογίεται ὅλα της τὰ κρίματα, κι' ἐκεῖνος,
Ποῦ ξέρει κάθε ἀμάρτημα, στὸν Ἀδη τῆς δρίζει
Τὸν τόπο ποῦ τῆς πρέπειται κι' δσες φορές τυλίξῃ
Τὸ σῶμα τον μὲ τὴν οὐρά, τόσα σκαλιά τὴν στέλνει.
Ἐμπρός τον πάντα στέκονται πολλὲς ψυχές, προσμένουν,
Κι' ἡ κάθε μὰ μὲ τὴ σειρὰ γὰ νὰ κριθῇ πηγαίνει.*

Λέγει, κι' ἀκούει τὴν ποιηὴ καὶ πρὸς τὰ κάτω στρέφει.
 Ο Μίνως ἐσταμάτησε τὸ ὑψηλόν του ἔργο,
 Σὰν μὲν εἶδε, καὶ μοῦ φώναξεν: Ἐσὺ ποῦ εἰς τὸν τόπον
 Αὖτὸν τὸν μαῆδον ἔρχεσαι, πρόσεχε ὅπως μπαίνεις,
 Κανέναν μὴν ἐμπιστευθῆς, καὶ μὴ σὲ ἔγειλάσῃ
 "Ἄν μέσα ἐμπῆκες εὔκολα. Κι' ὁ Δάσκαλος τοῦ λέγει:
 Εἴνε γραφτὸς ἀπὸ τῆς Μοῖρα τον νὰ πάγῃ γιατί φωνάζεις;
 Τὸ θέλει αὐτὸς ποῦ προσταγῇ τὸ θέλημά του εἶνε
 Καὶ μὴ ρωτᾶς περσότερο. Καὶ τώρα νά, ποῦ ἀρχίζει
 Τὸ ηλάμα καὶ τὸ βογγητὸ στὸ αὐτιά μου νὰ βονίζῃ.
 "Ηρθα στὸν τόπο τὸν φριχτὸ ποῦ κάθε φῶς σωπαίνει,
 Στὸν μαῆδον τόπον ποῦ βογγάει σὰν θάλασσα ἀγριεμένη,
 "Οταν τὴν δέρονταν ἀγεμοὶ ἐνάντιοι, λυσσασμένοι.
 Η ἀνεμοζάλη, ποῦ ποτὲ ἀναπαμὸ δὲν ἔχει,
 Στριφογυοίζει τῆς ψυχὲς μέσα στὴν ἄγρια ὁρμή της,
 Μιὰ μὲ τὴν ἄλλη τῆς χτυπάει, φριχτὰ τῆς κονρελιάζει.
 Κι' ὅταν τῆς φέρονται στὸν γκρεμό, τότε νάκονύσης θρήνους.
 Τὴν θεία δίκη βλαστημοῦν, καὶ δέρονται καὶ ηλαῖνε.
 "Ετοι οἱ μοιχοὶ πληρώνοντε τὴ σαρκικὴ ἀμαρτία
 Ποῦ δὲν ἀκοῦν τὸ λογικὸ μὲς τὴν ἐπιθυμία.
 Σὰν μαυροπούλα, ποῦ πετοῦν μὲ τὰ φτερὰ ἀπλωμένα,
 Πλῆθος πυκνὸ στὸν οὐρανὸ μὲς τὸν βαρὺ χειμῶνα,
 "Ομοια κι' ἐκεῖνες τῆς ψυχὲς τῆς δέρονται ἡ ἀνεμοζάλη,
 Ψηλὰ τῆς σπρώχει πι' ὑστερα σὰν κάτω τῆς γκρεμίζει,
 Δεξιὰ ζερβιά χτυπῶντας τες, κι' ἀναπαμὸ δὲν ἔχονται.
 Καὶ δὲν ἐλπίζονται οἱ ἀμοιρες νὰ πάγονται οἱ καῦμοι τους,
 Οὕτε νὰ λιγοστέψουνται τὰ μαῆδα βάσανά τους.
 "Οπως πετοῦν οἱ γερανοὶ σ' ἀραδιαστὸ κοπάδι,
 Κι' ἀφίνοντε διαβάνονται κρανγὲς σὰν μυρολόγια,
 "Ἐβλεπα ἀσκέρια τῆς ψυχὲς νὰ σχίζονται τὸν ἀέρα,
 Μὲ θρήνους καὶ παράπονα τὸν πόνο τους νὰ ηλαῖνε.
 Καὶ ράτησα τὸν Ὁδηγό: Ποιὰ νὰνε αὐτὰ τὰ πλήθη
 Ποῦ κονρελιάζει ὁ σίφουνας τῆς Κόλασης ὁ μαῆδος;
 Κύταξε αὐτὴν δπον ἔρχεται, μοῦ λέγει ὁ Δάσκαλός μου,
 Μεγάλη ἥτο βασίλισσα πολλῶν γλωσσῶν καὶ τόπων.
 Τόσο πολὺ τὴν σκλάβωσεν ἡ σαρκικὴ ἀμαρτία,
 Ποῦ ἔκαμε νόμο σεβαστὸ τὴν κάθε θέλησι της,
 Γιὰ νὰ σηκώσῃ τὴν ντροπή, ποῦ μέσα εἶχε κυλίσει.
 Εκείνη εἶνε ἡ Σεμίραμις, καθὼς μᾶς λέει ἡ ιστορία,
 Τοῦ Νίνου ἦτανε διάδοχος, καὶ ἀντρα της τὸν εἶχε.
 Τοὺς τόπους ἔξονσίαζε ποῦ κυβερνᾷ ὁ Σουλτάνος

· Η δεύτερη δπον ἔρχεται σκοτώθηκε ἀπὸ ἄγαπη,
 Κι' ἀπίστησε στὸν δρόκο της στὴν τέφρα τοῦ Σιχαίον.
 Πίσω καπόπιν ἔρχεται ἡ ἀσωτη Κλεοπάτρα,
 Καὶ παραπέρα κύταξε τὴν ὅμορφην Ἐλένη,
 "Οπον γι αὐτὴν σκοτώθηκαν χιλιάδες τόσα χρόνια.
 Εἶδα καὶ τὸν ἔξακονστό, τὸν μέγαν Ἀχιλλέα,
 "Οπον εἶχε μὲ τὸν Ἐρωτα στὰ ὑστερα παλαίσει.
 Τὸν Πάρι καὶ τὸν Τριστανό, καὶ χίλιες ἄλλες εἶδα,
 Ποῦ μοῦδειξεν ὁ Δάσκαλος, μιὰ μιὰ μὲ τὸνομά τους,
 Ψυχὲς ποῦ πῆρε ὁ Ἐρωτας ἀπὸ τὸν πάνω κόσμο.
 Σὰν ἄκονσα τὸν ὄδηγὸ νὰ μελετάῃ χιλιάδες,
 Τόσες γυναῖκες ἔκανονστὲς κι ἵπποτες φημισμένους,
 Δυπήθηκα τόσο πολύ, δπον ἔμεινα χαμένος.
 "Ο Δάσκαλος ἐσώπασε, καὶ τοῦ εἶπα: Ποιητὴ μον,
 Θὰ ἐπιδυνμοῦσα νάλεγα δνὸ φτερωμένα λόγια
 Στῆς δνὸ ψυχὲς δπον πετοῦν μαζὶ ζευγαρωμένες
 Καὶ τόσο φαίνονται ἐλαφρὲς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀέρος.
 Κι' αὐτὸς σ' ἐμέ: Περίμενε, κι' ὅταν κοντὰ περάσονν
 Ορκίσουν τους στὸν ἔρωτα, πιῦ πάντα τῆς ἐνώνει,
 Νὰ σταματήσουνται, κι' αὐτὲς τὴν χάρι θὰ σοῦ κάμουν.
 Οταν κοντά μας διάβαιναν ἀνάλαφρα πετῶνταις,
 Γλυκὰ τότε τοὺς φώναξα: Ψυχὲς βασανισμένες,
 Ελάτε, ἀν σᾶς ἀφίνοντε, κοντά μας μιὰ στιγμούλα.
 Σὰν περιστέρια ποῦ πετοῦν πρὸς τὴν γλυκειὰ φωλειά τους,
 Μὲ τάπλωμένα τους φτερὰ τὰ οὐράνια πλάτη σχίζουν,
 Καὶ στὸν ἀέρα ὁ πόνθος τους ἀνάλαφρα τὰ φέρονται.
 "Ετοι κι' αὐτὲς χωρίστηκαν ἀπὸ τῆς Λιδοῦς τὰ πλήθη,
 Τὸ μαῆδο ἀγέρι σχίζονταις, καὶ στάθηκαν κοντά μας.
 Γιατὶ πολὺ τῆς τράβηξεν ἡ φιλικὴ φωνή μον.
 "Ω πλάσμα μεγαλόψυχο κι' εὐγενικό, μοῦ εἶπαν,
 Ποῦ ἔρχεσαι ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς δῆς σ' αὐτὸ τὸ μαῆδον τόπο,
 Εμᾶς, ποῦ μὲ τὸ αἷμα μας ἐβάφαμε τὸν κόσμο.
 Φίλος ἀν ἦτανε οὲ μᾶς ὁ βασιλῆς τῶν πάντων,
 Θὰ τὸν παρακαλούσαμε γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ εἰρήνη.
 Κι' ἀφοῦ ἡ καρδιά σου πόνεσε τὰ μαῆδα βάσανά μας,
 Πρόθυμα θαπατήσουμε στὴν κάθε ἔρωτησί σου,
 Τώρα ποῦ ὁ ἀγέρος σώπασε καὶ δὲν βογγάει σὰν πρῶτα.
 Η χώρα ποῦ μὲ γέννησε τὴν θάλασσα ἀντικρύζει,
 Εκεῖ ποῦ ὁ Πάδος χύνεται στὸ κῦμα νὰ ἡσυχάσῃ,
 Μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του, ποῦ τὰ νερὰ τοῦ φέρονται.
 Ο Ἐρωτας ποῦ σ' εὐγενικὲς ψυχὲς ἀνάφτει ἀμέσως,

Καὶ τοῦτον τὸν ἐσκλάβωσε με τὰ δικά μου κáλη,
 Τὰ κáλη ποῦ μοῦ πήρανε μὲ προσβολὴ μεγάλη.
 Οὐέρως ποῦ ἀνταπόδοσι στὸν Ἔρωτα προστάζει,
 Τόσο πολὺ μὲ μάγεψε καὶ μ' ἔδεσε μαξί του,
 Ποῦ ἀκόμη ἐδῶ στὴν Κόλασι, δπως βλέπεις, δὲν μάφινε.
 Οὐέρως μᾶς παρέδωκε στὸν χάρο ἀγναλιασμένους,
 Κι ἐκεῖνον ποῦ μᾶς ἔσβυσεν ἡ Καΐνα τὸν προσμένει.
 Σάν ἄκουσα τὰ λόγια τῆς, ἐσκυψα τὸ κεφάλι
 Τόσο πολύ, ποῦ ὁ Δάσκαλος: Τί σκέπτεο; μοῦ εἶπε.
 Οταν συνῆρθα ἐφώναξα: Ἀλλοίμονο! ποιὸς ξέρει,
 Τί γλυκὲς οκέψεις, τί δινειρα τοὺς ἐσπρωξαν στὸ κοῦμα.
 Σαντὴν ἔπειτα ἐστράφηκα: Πονετικά τῆς εἶπα:
 Φραντζέσκα, τὰ μαρτύρια σου μὲ κάνονν νὰ δακρύζω.
 Στὴν ἐποχὴ τὴν δμορφη τῶν γλυκοστεναγμῶν σας,
 Γιὰ πές μου πᾶς ὁ Ἔρωτας σᾶς ἐσπρωξε νὰ πῆτε
 Τοὺς πόδους σας τοὺς μυστικούς; Κι ἀντὴ: Κανένας πόνος
 Δὲν εἶναι μεγαλείτερος, ἀπὸ τὸ νὰ δυμᾶσαι
 Καλοὺς καιροὺς ποῦ πέρασαν. Τὸ ξέρει ὁ Δάσκαλος σου.
 Μ ἀν ἐπιμέρης νὰ σου πῶ τὴν πρώτη, πρώτη αἵτια
 Τῆς ἀμοιβῆς ἀγάπης μας, τὴν χάρι δὲν σου ἀργοῦμαι,
 Μόνο θὰ ἴδῃς τὰ λόγια μου μὲ δάκρυα νὰ τὰ βρέχω.
 Περνούσαμε τὴν ὥρα μας διαβάζοντας μιὰ ἡμέρα,
 Τὸ πῶς εἶχεν ὁ Ἔρωτας τὸν Λαντζελόττον μπλέξει,
 Κι εἶμαστε οἱ δυὸς κατάμονοι χωρὶς πακό στὸ νοῦ μας.
 Άλλ ὅπως προχωρούσαμε, πολλὲς φορὲς τὸ βλέμμα
 Ένας τοῦ ἄλλου ἀντίκρυνε μὲ μιὰ κρυφὴ λαχτάρα.
 Κι δταν στὸ μέρος φθάσαμε, ποῦ τέτοιος ἐρωμένος
 Τὸ ἐρωτικὸ χαμόγελο τῆς φίλησε στὰ χεῖλη,
 Κι ὁ ἀχώριστός μου τρέμοντας μὲ φίλησε στὸ στόμα.
 Ο πειρασμός μας ἤτανε τὸ πλάνο αὐτὸ βιβλίο.
 Καὶ πιὰ δὲν ἐδιαβάσαμεν ἐκείνη τὴν ἡμέρα.
 Κι ἐνῷ βαρνὰ στενάζοντας ἡ μιὰ ψυχὴ μιλοῦσε,
 Κοντά τῆς ἐστεκότανε πικροθρηνῶντας ἡ ἄλλη,
 Τόσο πολύ, ποῦ σκέπασε τὰ μάτια μου σκοτάδι,
 Καὶ καταγῆς σωριάστηκα σὰν πεθαμένο σῶμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Θ'.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ-ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ο λίγοι καλοὶ φίλοι ἐκ τῶν νεωτέρων καὶ πλήρων ἐλπίδων ἀρχαιολόγων μας προσπαθοῦσι κατ' αὐτὰς νὰ συστήσωσιν ἀρχαιολογικὸν σύνδεσμον, σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἐκτέλεσιν ἀρχαιολογικῶν ἐργασιῶν καὶ πρὸ πάντων τὴν ἴδρυσιν ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς.

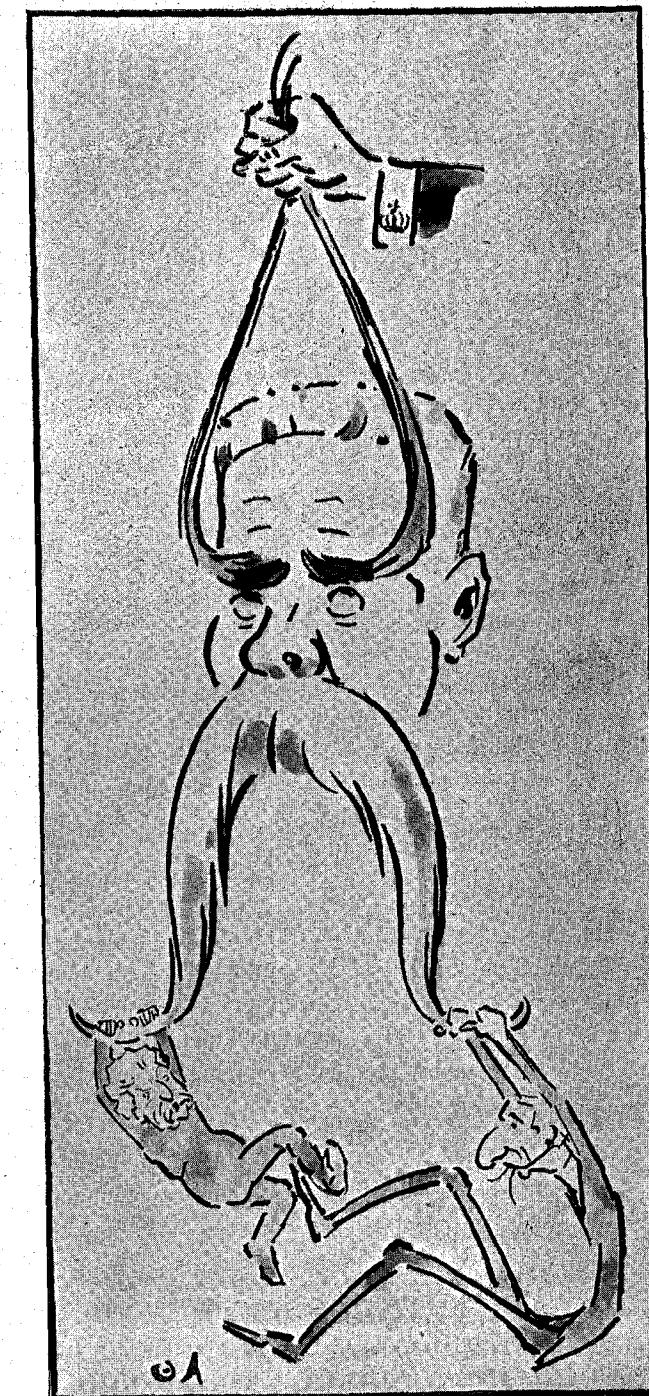
Εἶναι εὐνόητος ὁ πόδις αὐτῶν καὶ ἀξιέπαινοι αἱ προσπάθειαι των. Η ἴδρυσις ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, δηλαδὴ ἡ ἴδρυσις κέντρου πρὸς διάδοσιν ἀρχαιολογικῶν γνώσεων, πρὸς τελειοτέραν ἀνάπτυξιν τῶν πεπαιδευμένων ἡμῶν καὶ πρὸς ὑποκίνησιν τῆς μελέτης καὶ τῆς ἀγάπης τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐξ ἡμῶν, εἶναι ἀναγκαιοτάτη, καὶ φυσικὸν εἶναι ἡ ἔλλειψις τοιούτου κέντρου νὰ εἶναι λίαν ἐπαισθητὴ πρὸ πάντων ἐν Ἑλλάδι καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαιολόγοις.

Εἰς δλα τὰ πολιτισμένα κράτη τοῦ κόσμου ἡ κλασσικὴ παίδευσις θεωρεῖται εὐτυχῶς ἀκόμη ὡς ἀπαραίτητον ἐφόδιον παντὸς ἐπιστήμονος καὶ παντὸς ἐν γένει λογίου καὶ ὅπωσδήποτε ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ κυριώτερος στῦλος, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς κλασσικῆς παιδεύσεως, εἶναι ἡ γνῶσις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ήτις τὴν σήμερον δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀνεν τῆς γνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας. Διὰ τοῦτο πάντα σχεδὸν τὰ κράτη, μολονότι ἔχουσι τελείως κατηρτισμένας σχολὰς ἀρχαιολογίας ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις αὐτῶν, διατηροῦσιν ἀρχαιολογικὰς σχολὰς καὶ εἰς πάντα τὰ κέντρα τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, ὅπου διὰ πρακτικῆς μεθόδου καὶ διὰ τῆς μελέτης αὐτῶν τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, σπουδάζουσι καὶ ἀναπτύσσονται καλ-

εἰς ὃν προσέφερον τὴν ἐπικάνδυνον ταύτην καὶ παράνομὸν συναδελφικὴν ἐκδούλευσιν. Τοῦτο δῆμος ἔγινετο ἔξαιρετικῶς μόνον διὰ τὰ ἐπουσιώδη καὶ βοηθητικὰ μαθήματα. Ο συχνότερον παντὸς ἄλλου ὑφιστάμενος τὰς τοιαύτας ἀπάτας ἦτο δὲ γηραιὸς Φίλιππος Ἰωάννον, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας του εἶχε τὴν δρασιν ἀσθενῆ καὶ τὴν μνήμην δυσάριστα συγκεχυμένην. Τὸ δικροατήριόν του ἦτο πολυπληθές, διότι τὸ παραδίδομενον παρὸ αὐτὸν μάθημα τρῦ Φυσικοῦ Δικαίου. Ἠτο δύποχεωτικὸν διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς τε Νομικῆς καὶ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, εἰς τοὺς δόποιους παρεῖχεν ἀπόδειξεις περὶ τῆς ἀκροάσεως τού. Ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι συνέβη, ἐν σχέσει πρὸς τὸν εἰρημένον καθηγητὴν καὶ τὸ μάθημά του, ἀστειότατον πάθημα, ἵκανῶς φαιδρύναν ἡμᾶς, εἰς ἕνα γνωστόν μουν φοιτητὴν καὶ δὴ ἐκ τῶν συνοίκων μου. Παρασκευάζόμενος διὰ τὰς ἔξετάσεις του δ συμπατριώτης μου οὗτος, ὅστις ἐσπούδαζε τὴν Ἱατρικήν, διφεύλων δὲ νὰ ἐφοδιασθῇ δι' ἀπόδειξεως πιστοποιούσης ὅτι ἡκροάσθη τὸ μάθημα τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου, παρουσιάσθη θαρραλέως πρὸ τοῦ Φίλιππου Ἰωάννου φέρων τὸ ἀναγκαιοῦν χαρτόνησμον, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόδειξιν, καίτοι οὐδέποτε σχεδὸν εἶχε φοιτήσει εἰς τὰς παραδόσεις του. Ο γηραιὸς καθηγητὴς ὡς ἐκ τῶν συχνῶν ἀπατῶν ἀς ὑφίστατο, εἶχε καταντῆσει ἐν τέλει δύσπιστος, μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀναγνωρίζῃ ἕνα ἔκαστον τῶν προσερχομένων ἀκροατῶν του, εὑρε τὸ μέσον, πρὸς καθησύχασιν τῆς συνειδήσεώς του, νὰ προσθέτῃ εἰς τὴν ἀπόδειξιν, μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι δεῖνα φοιτητὴς ἡκροάσθη τὸ μάθημα τοῦ Φυσικοῦ

Δικαίου, τὴν φράσιν: ὡς αὐτὸς λέγει. Ἐπειδὴ δὲ τὸ προφυλακτικὸν τοῦτο μέτρον του ἥτο γενικὸν δι' ὅλους, αἱ Πανεπιστημιακαὶ ἀρχαὶ ἡναγκάζοντο νὰ θεωρῶσιν ὡς ἐγκύρους καὶ αὐτὰς τὰς οὐτωσὶ συντεταγμένας ἀποδείξεις. Εἰς τοῦτο βασιζόμενος δὲ περὶ οὐδὲ λόγος φοιτητῆς προσῆλθε μετὰ θάρρους νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀπόδειξιν του. Εἶχεν δῆμος τὸ ἀτύχημα νὰ εἴνε ἀναστήματος πανυψήλου, ὅποτε ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ πρεσβύτου, ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν του. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων φοιτητῶν ἥδυνατο νὰ ἔχῃ δισταγμοὺς δ σοφὸς καθηγητῆς, ἀλλὰ περὶ ἐκείνου ἔχει βεβαιότητα, διότι ἐὰν πράγματι ἐφοίτα τακτικῶς εἰς τὰς παραδόσεις του, ὡς εἶχε τὸ θράσος νὰ διαβεβαιοῦ, ἀφεύκτιως θὰ τὸν διέκρινε μεταξὺ τῶν πολλῶν ὡς ἐκ τοῦ ὑψους του. "Οθεν, ἀφοῦ τὸν περιειργάσθη καλῶς, εἴπεν αὐτῷ ν' ἀφίσῃ τὸ χαρτόσημον καὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἐπομένην, δπως παραλάβῃ τὴν ἀπόδειξιν. Τὴν ἔλαβε δὲ τῷ ὅντι καὶ ἐν πλήρει πεποιθήσει, χαίρων ὅτι τόσον εὐκόλως ἔπερσε τὸ ἐμπόδιον, ἐσπευσε νὰ τὴν προσαγάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον· ἀλλ' ὅτε ἀνεγνώσθη ἔκει, ἔμεινεν ἐμβρόνητος· διότι δ πολιδός καθηγητῆς ἀντὶ νὰ προσθέσῃ ἐν αὐτῇ τὴν συνήθη φράσιν « ὡς αὐτὸς λέγει », ἐσημείωσεν: « ὡς αὐτὸς κατ' ὄναρ εἶδε! »

X. ANNINOS

ΕΙΣ ΠΟΙΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΕΤΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ — ΤΥΠΟ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Η Δανία πενθεῖ ἀπό δύο ἔβδομάδων διὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ Θ'. πατρός τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Σπανίως ἵσως βασιλεὺς συνεδέθη τόσον στενῶς μὲ τὸν λαόν του διὰ τῶν ἀγῶνων ὑπὲρ τοῦ κράτους του καὶ σπανίως ἡγεμών ἡγανήθη ὅπως ὁ Χριστιανός. Η πάλη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας του ἐναντίον τῶν δύο μεγάλων ἔχθρῶν Πρωσίας καὶ Αὐστρίας, ἀντὶ ἀπέβη κατὰ τῆς Δανίας, ἥνωσεν δῶμα ἀκόμη δυνάτερα λαὸν καὶ βασιλέα. Τὸ κράτος του ἔζησεν ἐκτὸς ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τὸν Χριστιανὸν καὶ ἥδυνήθη νὰ εὐημερήσῃ, συνδεθὲν καὶ πολιτικῶς μὲ τὸ ισχυρότερα κράτη τῆς Εὐρώπης. Η πρώτη θυγάτηρος τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἡ δε δευτέρα ὑπῆρξε αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας.

Ο Χριστιανὸς ἀπέθανε 88 ἑτῶν εὐτυχῆς ὡς βασιλεὺς καὶ ὡς ἄνθρωπος.

Ίδον ἔνα χαρακτηριστικὸν τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, ἀπὸ τὸ ἀρθρὸν τοῦ κ. Περικλῆ Ρεδάδη, δημοσιευθέντες εἰς τὰ «Παναθήναια» τοῦ 1902 Ιουλίου καὶ Αὐγούστου:

«Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἡμέραν τῆς ἐν Κοπενάγη διαμονῆς μας.

«Ἔτο η ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ «N. Μιαούλη» ἐπεσκέπτοντο τὰ Β ἀνάκτορα τοῦ Bernestorff ἔγθα διέμενε τότε ὁ Δανός Βασιλεὺς, παρακολουθοῦντες ἐν τῇ ἐπισκέψει αὐτὸν τὸν ἴδιον, προσηνέστατον ἐν τῇ βασιλικῇ Τοῦ συγκαταβάσει.

«Αἴφνης πόδη τῆς θύρας ἐνὸς ἐκ τῶν δωματίων τῆς βασιλικῆς ἑστίας, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἔστη συγκεννημένος.

«— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, ἀπέθανεν ἡ Βασίλισσα.

Καὶ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατὰ βασιλικὴν διαταρήν διετηρήθη ἀκριβῶς ὡς ἡτο κατὰ τὰς τελευταῖς στιγμαῖς τῆς βασιλομήτορος, ἐφαίνετο πραγματικῶς ὡσανεὶ πρὸ μικροῦ ἀκόμη εἰχεν ἀπολίπει ἡ βασιλικὴ ζωὴ. Η διάταξις τῶν ἐπιτελῶν ἐτι, ἡ διακόσμησις ἐν γένει τοῦ δωμάτιου ἔδιδον εἰκόνα τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς βασιλικῆς ζωῆς τῶν στιγμῶν καθ' ὃς οὐδὲν λογούσεν εἰς τὴν βίαν μεθ' ἣς παρεβίασε τὰς θύρας ἐκείνας τοῦ βασιλικοῦ ἀσύλου ὁ θάνατος.

«Τὰ πάντα εὐρίσκοντο διατεταγμένα ὡς ἡσαν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμαῖς τῆς Βασιλίσσης. Παρὰ τὴν νεκρικὴν κλίνην ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης διεκρίνετο τὸ βιβλίον μὲ ἔρυθρὸν περικάλυμμα μεταξὺ τῶν σελίδων τοῦ ὁποίου μεταξίνη ταυτία ἐδείνετο τὴν σελίδα καθ' ἥγι διέκοψε ἡ βασίλισσα τὴν ἀνάγνωσιν, τερματισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θανάτου. Τὰ πάντα ἐκεὶ ἐφαίνοντο ὡσάννα τέλεσθαι τοῦ βασιλικοῦ πάραπονον.

«— Ιδετε, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς, ποῦ ἐφέροντο αἱ τελευταῖαι σκέψεις τῆς βασιλίσσης, καὶ ἔδειξε τὸ βιβλίον μὲ τὸ ἔρυθρὸν περικάλυμμα. Αὐτομάτως πάντες ἔκυψαν, καὶ ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τοῦ βιβλίου ἀνέγνωσαν τὸν τίτλον «La Grèce Contemporaine».

«Δέν ὑπάρχει ἐντύπωσις ἡ ὁποία νὰ ἔγγιζε τόσον βαθέως καὶ ἡδέως τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία νὰ διέθρυπτε τόσον τὸν ἔθνικὸν ἔγωγες, ἡ ὁποία νὰ εἴληκε τόσον ἰσχυρὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης θερμὰ τῶν ἐν τῇ ξένῃ δίλιγον ἐκείνων τοῦ υἱοῦ Τῆς, ὅσον ἡ ἴδεα ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῆς πατρίδος των ἐπεργύστεν εἰς τὰ δωματα καὶ τοὺς τοίχους ἐκείνους ὅμοι μὲ τοὺς τελευταίους στοχασμοὺς καὶ τὴν ὑστάτην πνοὴν τῆς μητρός τοῦ Βασιλέως των.

«Μετά τινας ἡμέρας ὁ κυβερνήτης καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ εὐδόμου κατέθετον εὐγνωμόνως στέφανον ἐξ ἀνθεών ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Βασιλομήτορος ἐν Roskilde».

ΕΟΡΤΑΣΘΗ εἰς τὴν Κωνιπολινή εἰκοσιτεντετηρία τοῦ τοῦ κ. Χρήστου Χατζηχρήστου, διευθυντοῦ τοῦ ἐκεὶ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου καὶ προέδρου τοῦ

‘Ελληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου. ‘Η ἑορτὴ συνέκεντρωσε εἰς τὴν αἰδίνουσαν τοῦ Συλλόγου κάθε ἐκλεκτὸν μέλος τῆς Οὐθωμανικῆς πρωτευούσης. Κατὰ τὴν τελετὴν ἀπενεμήθη εἰς τὸν ἑορτάζοντα ὁ χρυσοῦς Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου ὑπὸ τοῦ ἐν Κιπρῷ ἀντιτροσώπου τοῦ Πατριαρχοῦ Τεοφίλου Σαλλήμ κ. Δαμιανοῦ.

Ο ΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Διὰ Β. Διατάγματος ἰδούεται ἐδρα εἰς τὸ Ἐθνικὸν Νομισματολογικὸν Μουσεῖον πρὸς διδασκαλίαν θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν μαθημάτων ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Μουσείου.

Λίν νέαι φεκλάμαι τοῦ λαχείου τοῦ Εθνικοῦ Στόλου ἐγράφη διτὶ ἀντετέθησαν εἰς τὸν κερκυραῖον ζωγράφον κ. Γιαλινᾶν. “Ετσι καὶ πρέπει νὰ γίνωνται τὰ πράγματα. Η τέχνη θέλει μάστορη κλπ, κατὰ τὴν παροιμίαν. Αὐτὸς καὶ ήμεις ἔξητήσαμεν.

‘Η λογοδοσία τῆς Σηροτροφικῆς Εταιρίας εἶναι μεγάλο δείγμα καὶ αὐτὴ τῆς γνωμακίας δράσεως ἐν Ἑλλάδι. Ἄλλα καὶ μία ἔνδειξις διτὶ δὲν κατενοήθη ἀκόμη ἀρκετά ἡ σημασία τοῦ ἔργου. Χρειάζεται καὶ ἄλλη ἔγνασία ἐκτὸς τῆς τῶν κυριῶν. Η ἐταιρία ἐπικαλεῖται τὴν σύμπραξιν τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν, διότι ἀπὸ αὐτᾶς ἔξαιρται ἡ πλήρης ἐπιτυχία τοῦ ἔργου

‘Εξητήθη καὶ ἐδόθη ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ὁλυμπιακῶν Ἀγώνων ἡ ἀδεια συμμετοχῆς δέκα Δανίδων γυμναστριῶν.

Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἐκτὸς τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βιέννης συνεστήθησαν καὶ ἄλλαι δύο μὲ ἐδραν τὴν Πέστην καὶ τὴν Πράγαν.

Εἰς τριάντα τούλαχιστον ὑπολογίζονται οἱ Ἀγγλοί ἀθληταὶ ποὺ θὰ κατέλθουν εἰς τοὺς Ἀγῶνας.

‘Υπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Α. Στεφανοπούλου ὑποβάλλεται εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται στάδιον δράσεως εἰς τοὺς νέους. Οἱ ὑπηρετήσαντες καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ 35 ἐπὶ 3 ἀπαλλάσσονται τῆς ὑπηρεσίας μὲ τὸν τίτλον ἐπιτίμου καθηγητοῦ καὶ μὲ πλήρη τὸν μισθόν. Επίσης ἀπαλλάσσονται μὲ τὸν ὑδιόν ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ ομίδιου ἀντιτροσώπου τοῦ Πατριαρχοῦ Τεοφίλου Σαλλήμ κ. Δαμιανοῦ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΑΣΩΤΟΣ δρᾶμα ὑπὸ Δημ. Π. Ταγκοπούλου. Αθήνα 1906, σχ. 16ον σελ. 88 δρ. 2. Γραφεία τοῦ «Νομιᾶ» 4 ὁδός Οἰκονόμου.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ τραγούδια τῆς ἀβγῆς μου ὑπὸ Γιάννη Κ. Στεφανῆ. Αθήνα 1905, τυπογρ. Αθ. Γ. Δεληγιάννη.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ τόμος Β'. 1905-1906 ὑπὸ Βαρλέντη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ἐκδιδομένη ὑπὸ τῆς ἐν Αθήναις ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας. Περιόδος τρίτη 1905 τεύχος τέταρτον. Εν Αθήναις τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1905.